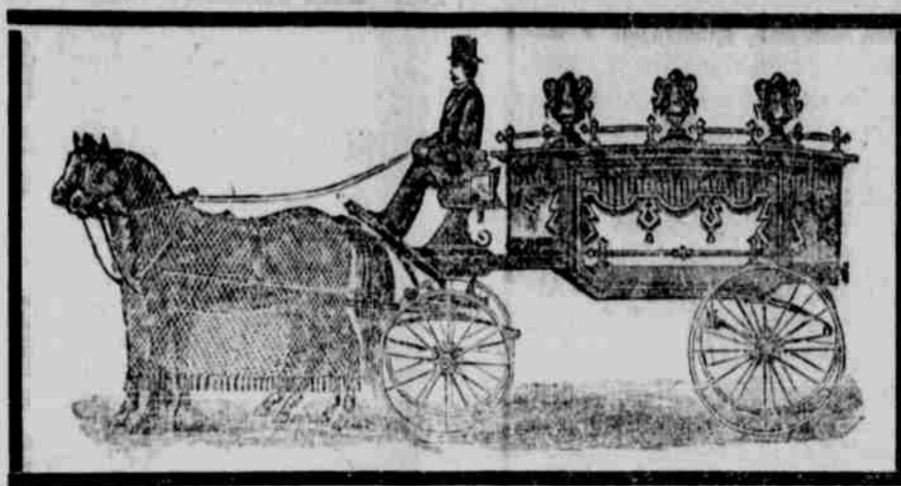

FRANK JANDA

Velmi dojemně působí vzorně vypravený pohřeb

Tot' poslední pocta zesnulému--

PANÍ DORA JANDOVÁ
Licensovaná balsamovačka.

Snahou naší jest poskytnouti krajanům pouze nejvzornější a nejdokonalejší službu a péči v každém případě. Důkazem naší spolehlivosti a úspěchu jest naše četná přízeň krajanů, kterou jsme sobě získali po dobu působení našeho ne pouze mezi lidem českým, avšak i mezi lidem cizonarodním. V pádu potřeby přesvědčte se o naší poctivosti a mírných cenách. Porovnejte naše ceny rakví s cenou jiných. Náš systém vypravení pohřbů jest úsporný k vašemu dobru. Jsme vám k službám ve dne i v noci.

Frank a Dora Jandovi

zkušení licensovaní balsamovači a výpravčí pohřbů

Nejstarší český pohřební ústav v Omaze.

1235 jižní 13. ulice,

OMAHA, NEBRASKA

Telefon:
Douglas 2984.

AMERIKA NEJDŘÍVE V SRDCÍCH NAŠICH!
Kupujte válečné Znamky. Pomohou vyhrátí válku.

Pro dámy
dámská obsluha.

Pohřby automobilové aneb kočárové.

Automobilová služba k obstarání pohřbu úplně zdarma!

Soukromá ambulance.

NA STRÁŽNÉ HÜRCE.

(Dokončení ze str. 3.)
nad hlavu: 'Ej ty oplán jeden na nýst hodný, myslíš, že ta nepoznáš — ty špěhům volajáký!' — A porad kričel nad tým zebřákem, že je špěhům, až sa toľej ľudu zběhlo a milého Kapaničára odehnali. Vypravující popadl na chvíli dechu, hned ale opět započal: 'A tunáj, nedávno idem hore Kněž dubem a poznal som toho zebřáka: bol jako pán, pěkně zodedý, celý šaty panské, klobúk taký jako nosá páne na tričátku — no tak řeč páni! Právil som si: 'Lada, hdes ty ale nabral tolko penězů!' 'Ná co, je-li to opravdu špěhům, tož može být, že je zasák najatý a taký má peněz dost!' vysvětlivali Trn. 'A hdo jich to najímá?' otázal se synek Jurka, přiváben mezitím zájmovou látkou rozhovoru. 'Páně na Strážnickém zámku a ráz aj u nás na tričátku najali jednoho. Ale esli už naši najali špěhůna, to už vyznamenává, že je zle — před vojnu, že sa Uhrě lýchů a chystajú; lebo ti najú porad plno špěhůmů najatých, naj věc Šibenecovi!' 'Náš páně nemajú špěhůmův — co jim záleží na našich životech?' zahorlil starý Trn, šermující prudko holi ve vzduchu. 'Esli padne ľudu aj storáz věc — jakoby muchy kapaly — tak vraj hovoril kerýsi pán! — Ja, oni ve Strážnickém zámku mají dycky vojsko, aby lem Kurucé paní hraběnce nstúpili na papře — a my Velicáné se možem trápit jak seeme. Co my ubozí Velicáné tade vystojíme! Af sa dole polne Bockaj, Bostlém, Tatar, Turék a doví co za praehnárod, všeci dojdú najprem na naše nebohě hlavy!' 'A neví sme my hodni, aby nás zbavili roboty, lebo aspoň polevíli? — Keby lem hovorili: 'Tu máte šable a karabíny, hlídajte hranice, a to sa vám promíme panská robota — ahá!' 'Co my, neboží Velicáné, zkusíme za druhých! Ve dne panská robota, v noci vartovat na Vyzkúm na Strážni Hürce — veť my možine zakapat všeci, zakapat jako psi. My krvácáme za druhých

dvoch ran! Na Dolině si spijú a hovjá a my sa tuto zaléváme krvjú a páne píšu do Vidňa tisaroví, že aby vraj dal do Strážnice vojsko — Velicáné af si pomozú sami. A z Bílej Hory sa to najprem priválie na nás nebohých, už sme lem malá dědinka, chudobná a bídná, otcové rovorá, že Velká bola městem — veť my zhyneť a zakapem náčisto, predruhých!' 'Takto se rozhorlil starý Trn, známý šprýmaf, a všichni cítili, že slova jejich obsahují trpkou pravdu. 'Ale strýko, hdo može vědět, že bude vojna,' prohodil mladý Sekerka, jak sa napije sklenky, porád ju rozbiže. 'A jak ho pozná?' 'No nevidals ešce žádného ve Strážnici lebo v Hradišeu?' — Nosá červené pláše, jako že robjá krvavé remeslo. 'A že sa oni nebohjá tých popravěných.' 'Ba, šak vern aj nevíť, esli sa jich nebojá!' Hovorá, že keď je v noci búrka, že šibenec sa odervá a dojdú ke katovi — on bývá dycky o smotě v lesi — a berú mu plachtu a utká — majster letí za ním, chytí za rožek — ale až pod samu šibenicu ho zavlékel — A takým prý sa nelza máč ubránit ledu zahrozili-li sa jim popravám mečem.' 'A nečili ste, strýko, eo naši dědácek vyprávjali, že vroj taký popravný meč aj oživi!' tázal se Jurka. 'Aj to može byť, može to byť — ke sa jim odbaví sto hřišných duš, vroj oživi a potom sa moži pochovat jako dífa; lebo prý zlaeni po ledské krvi a časom porože a

stá — nečili ste?' 'Všichni ztichli, poslouchajice... 'A to nic nebylo, to lem na Závalší věter, alebo ve mlýně!' vysvětlaval Sekerka. 'Ja šak takého jak zadrapi popravčí majster do pazúrův...' 'Bože, eo sú to za všelijaké remesla na světě!' povzdychl si Jurka Tomesků. 'Ná taký kat, taký popravčí majster, ten nic nerobí lem ľudi zabíj. Ale šak s takým není židen rodina, každý sa nut hledí vyhnút a hospodský, jak sa napije sklenky, porád ju rozbiže. 'A jak ho pozná?' 'No nevidals ešce žádného ve Strážnici lebo v Hradišeu?' — Nosá červené pláše, jako že robjá krvavé remeslo. 'A že sa oni nebohjá tých popravěných.' 'Ba, šak vern aj nevíť, esli sa jich nebojá!' Hovorá, že keď je v noci búrka, že šibenec sa odervá a dojdú ke katovi — on bývá dycky o smotě v lesi — a berú mu plachtu a utká — majster letí za ním, chytí za rožek — ale až pod samu šibenicu ho zavlékel — A takým prý sa nelza máč ubránit ledu zahrozili-li sa jim popravám mečem.' 'A nečili ste, strýko, eo naši dědácek vyprávjali, že vroj taký popravný meč aj oživi!' tázal se Jurka. 'Aj to može byť, može to byť — ke sa jim odbaví sto hřišných duš, vroj oživi a potom sa moži pochovat jako dífa; lebo prý zlaeni po ledské krvi a časom porože a

vených.' 'Ba, šak vern aj nevíť, esli sa jich nebojá!' Hovorá, že keď je v noci búrka, že šibenec sa odervá a dojdú ke katovi — on bývá dycky o smotě v lesi — a berú mu plachtu a utká — majster letí za ním, chytí za rožek — ale až pod samu šibenicu ho zavlékel — A takým prý sa nelza máč ubránit ledu zahrozili-li sa jim popravám mečem.' 'A nečili ste, strýko, eo naši dědácek vyprávjali, že vroj taký popravný meč aj oživi!' tázal se Jurka. 'Aj to može byť, može to byť — ke sa jim odbaví sto hřišných duš, vroj oživi a potom sa moži pochovat jako dífa; lebo prý zlaeni po ledské krvi a časom porože a

poseká aj samého majstra... 'Ale eo sme si to začali lem za blúpi řeč,' vzpamatovali se najednou starý Trn, 'veť máa už včasy na hlavě tak širák nadvihajú — a máme vartovat, sme my ale svarní vartovníci!' 'A to ty, kašaru, si šekým vinen, bo porad hledíš jako nejaky popravčí majster!' obořili se žertem na Sekerku a spustili hned veselou: 'Irobili Velicáně koryto, nevěděli Lipovjané eo je to.' Potom obeřeli starý Trn znatou tecky oblohu a prohodili: 'No už bude nedaleko půlnoc, ale sa jasni, nebude prať.' A obrátivše se na mladého Jurka, pronesli: 'Skoč, Juro pro trochu toho saradu na hrubý hospodu, nech si zahrejem dušu. Na náš mas groš — daj ty, Pavle, též jeden.' 'Ale strýko, veť nemáme sklenky,' namítal Jurka. 'No šak nech ti tam pošejú!' Hružou zkameněl téměř a vyrazil sloup plamene. Všichni vyskočili: 'Oheň, oheň, vatra — Boh nás opatruj!' 'Jebem já jim tři sta duš okůvaných!' zakleli starý Trn a uchevátli hlasný roh, jímž dávalo se výstražné znamení. — Hruža zachvaeovala lid v polospanku, neboť tehdy spávali Velicáné jen na jednom boku, t. j. snem polovičím, těžkým a nepokojným. Když ulic městečka zavzně hlasný roh tónem strašným, stejné monotonním jak vášným, deřivým a hlubokým, vše hned procitnulo. Ba mnohemu byly to zvuky pohřební, jako temně zadunění hrud na prostou jedlovou rakev. Napřed vyražen z hlásného rohu ostrý, hluboký tón, úsečně a prudce — vše se jim otráso, pak týž tón táhle — do nekonečna. Monotonní, strašné zvuky! Kurúúúú! Kurúúúú! vykládal sku byl ve sotva zďalí tak nesil lid hlasy rohu a hoši při hrách očekávány přepad.

a na pastvách, přiložíve ruce v podobě rouhy k ústům, napodobovali je jako poplašný signál. Ale starý Trn neuspěl leč vyraziti první, ostrý tón, hned na to skáceli se mrtev k zemi — Ze tmy vyrazila tlupa chlapů — právě vás, oheň na Vyzkúme byl i jim znamením — Kdoš z přemožených jen ještě zaupěl: 'Ježíš Marja — Šibenecovi!' Jurka Tomesků, stojící na samém prudkém svahu, měl ještě tolik ducha, že ovinuv pravou ruku cípem haleny, odrazil prudký úder mečem a nárazem svalil se na zem. Uchopiv na zemi ležící roh vedle mrtvoly starého Trna, skoušel se mršné po svahu na cestu a uniknul takto záhubě. Zbraní tehdy na Strážnou Hürcu nebrávali; nikomu ani ve snu nenapadlo, že by vartýři před samým městem, nade dvorem, mohli býti přepadeni a pobiti. Tento neslýchaný kousek měl se zďalší hž bližší lživosti a více drzostí Šibenecovi... A hned na to — věren své povinnosti a nedbaje, že mu z rukávu srčí krev ručejem, přiložil roh k ústům a zatroubil: 'Kurúúúú!' Hned pak ozval se znatou nocí výstřel karabíny a mladický Jurka klesal mrtev k zemi. A eo máme dodati ještě? Tlupa sekeráři rozjela se nešťastným městečkem. Ještě několik ran z boufnie, jejich střílny zachovány jsou podnes u kostela, a Velká žela zkrváčena a bezbrana na zemi. Dík zákeřnickým tropám Šibenecovým, přepadení se úplně zdálo a znova potrvzeno staré přísloví, že 'brat brata najspěš podloum!' — Neboť pravidelnému vojenskému byl ve sotva zďalí tak nesil lid hlasy rohu a hoši při hrách očekávány přepad.

Jsem přistěhovalcem

Jsem přistěhovalcem. Od úsvitu při stvoření světa moje bludné nohy vyslapávaly nové stezky přes tento svět. Moje nepevná loď zmítala se na všech mořích. Moje bloudění bylo důsledkem touhy po větší svobodě a lepší mzdě za pot mé tváře. Hleděl jsem ku Spojeným Státům se žádostivými očima, zamčenými ohněm ambice a se srdcem, jehož tepot zrychlil se nově zrozenou nadějí. Přiblížil jsem se k jich břáním s velkou důvěrou. Vstoupil pak jsem s mocnou nadějí. Nesl jsem své břemeno jako americký dělník pro všechno. Příspívám 85 procenty práce v porážkách a nakladárnách jatěných industrií. Vykonávám sedm desetin práce v dolech na měkké uhlí. Vykonávám sedm osmin práce ve vlnářském průmyslu. Příspívám devíti desetinám práce v bavlnářských přádelnách. Vyrábím devatenáct dvacetin veškerých oděvů. Vyrábím továrnický více jak polovinu veškeré obuvi. Stavím čtyři pětiny veškerého nábytku. Hotovím polovinu všech linců, manžet a košil. Zpracuji čtyři pětiny veškeré kůže. Vyrábím polovinu rukavice. Téměř devatenáct dvacetin rafinovaného cukru je prací mou. Vyrábím polovinu doutníků a tabáku. A přece jsem velkým americkým problémem. Když vylévám krev svou na váš oltář práce a položím svůj život jako obět vašemu Bohu Práce, lidé neučiní o tom větší zmínku než o pádu vrabce. Moje děti budou vašimi dětmi a vaše země mojí zemí, poněvadž můj pot a moje krev ztmelí základy Ameriky Žitka. Budu-li sloučen s celým tělesem rozšafně, tavící kelímek přestojí svrchovanou svojí zkouškou.